

РЕШЕНИЕ

№ 1159

гр. София, 19.02.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 11 състав, в
публично заседание на 19.11.2012 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Мадлен Петрова

при участието на секретаря Даниела Иванова и при участието на прокурора Костов, като разгледа дело номер **7212** по описа за **2011** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 156 и сл. от ДОПК.

„Г.” ЕООД оспорва ревизионен акт № 1011259/14.04.2011г., издаден от М. Г. П. на длъжност главен инспектор по приходите при ТД на НАП - [населено място], потвърден с решение 1169/11.07.2011г. на директора на Дирекция „ОУИ” С. в частта на установените задължения по ЗДДС, произтичащи от отказано право на данъчен кредит в общ размер на 175 657 лева и съответните лихви по доставки на стоки и услуги от [фирма], [фирма], [фирма], [фирма], [фирма], [фирма], [фирма] и [фирма] и в частта на определения корпоративен данък по ЗКПО за 2009 в размер на 26 465.42 лева, произтичащ от преобразуване на ФР за 2009г. със сумата от 94 461.67 лева, представляващи непризнати амортизации за 2009г. за недвижим имот придобит през 2010г. и непризнати разходи за външни услуги, отчетени по сметка 602.

В жалбата се твърди, че отказът на правото на данъчен кредит се основава единствено на обстоятелството, че преките доставчици не са намерени на адреса за кореспонденция към момента на извършване на насрещната проверка. Позовавайки се на чл. 68, ал. 2 във връзка с чл. 25, ал. 2 и чл. 6 от ЗДДС, жалбоподателят счита, че при действието на ЗДДС в сила от 01.01.2007г. материалноправните условия за възникване и надлежно упражняване на правото на данъчен кредит се отнасят само до конкретната доставка, по която се претендира това субективно право, а не по всяка доставка на същата стока или услуга, осъществена между други лица в процеса на тяхната реализация. Счита, че неправомерното начисляване на ДДС по смисъла на чл. 70, ал. 5 от ЗДДС е свързано само с пряката доставка, не предполага и не изисква

установяване произход на стоката. Доводите си подкрепя с практиката на СЕО - решение от 12.01.2006г. на Съда по обединени дела С-354/03, С-355/03 и С-484/03 и с практика на ВАС по конкретно посочени дела.

По отношение определения корпоративен данък, в жалбата се твърди, че преобразуването на финансовия резултат за 2009г. на основание чл. 26, ал.2 от ЗКПО със сумата от 88 540 лева отчетени разходи по сметка 602 „Разходи за външни услуги” е извършено без органите по приходите да са установили по безспорен начин липсата на реална доставка, а такава се презумира поради обстоятелството, че доставчиците не се намират на адресите за кореспонденция. Освен това разходите са документално обосновани по смисъла на ЗКПО, а при ревизията е констатирано, че счетоводството на дружеството е водено редовно.

Искането до съда е отмяна на ревизионния акт.

Ответникът – директор на дирекция „Обжалване и управление на изпълнението”, чрез процесуалния си представител оспорва жалбата и моли да се отхвърли като неоснователна по мотиви, изложени в решението от 11.07.2011г. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Участващият в съдебното производство прокурор от Софийска градска прокуратура изразява становище за законосъобразност на оспорения ревизионен акт.

Административен съд, С. град като взе предвид доводите на страните и извърши преценка на събраните по делото доказателства, приема от фактическа и правна страна следното:

Жалбата от 03.08.2011г. е процесуално допустима като подадена от надлежна страна, адресат на оспорения ревизионен акт, след изчерпване на административния ред за неговото оспорване и при спазване на предвидения от закона преклузивен срок по чл. 156, ал. 1 от ДОПК. В тази връзка съдът съобрази, че решение № 1169/11.07.2011г. е валидно издадено от компетентен решаващ орган, при условията на заместване, в срока по чл. 155, ал.1 от ДОПК и е връчено на жалбоподателя на 21.07.2011г.

При разглеждането ѝ по съществото на спора и след проверка на ревизионния акт в оспорената му част съгласно чл. 160, ал.2 от ДОПК, съдът намира следното:

Ревизионното производство по отношение на [фирма] е образувано със Заповед за възлагане на ревизия /ЗВР/ № 1007796/16.09.2010г., изменена със ЗВР № 1008702/14.10.2010 г. и ЗВР № 1011259/22.12.2010г., издадени на основание чл. 112 и чл. 113 от ДОПК от Е. А. В., на длъжност началник сектор „Ревизии”, дирекция „Контрол” при ТД на НАП С.. В обхвата на ревизията са включени задълженията на дружеството по ЗДДС за периода от 01.01.2009г. до 31.07.2010г. и за корпоративен данък от 01.01.2009г. до 31.12.2009г. Всички ЗВР са връчени на ревизираното лице.

Органът по приходите, възложил ревизията черпи правомощията си по чл. 112, ал.2, т.1 от ДОПК от заповед № РД-01-6/04.01.2010г. на директора на ТД на НАП [населено място].

За резултатите от ревизионното производство е съставен ревизионен доклад /РД/ № 1011259/10.02.2011г., подписан от ревизиращите органи по приходите – М. Г. П. на длъжност гл. инспектор по приходите и В. В. Д. – ст. инспектор по приходите при ТД на НАП [населено място]. Докладът е връчен на ревизираното лице на 21.04.2011г. Няма данни дружеството да е упражнило правото си на възражения по чл. 117, ал. 5 от ДОПК, включително и в удължения срок с решение № 1100366/01.03.2011г.

Ревизията е приключила с издаването на оспорения ревизионен акт № 1011259/14.04.2011г., от М. Г. П. на длъжност главен инспектор по приходите при

ТД на НАП - [населено място], съгласно Заповед за определяне на компетентен орган № К 1011259/15.02.2011г. на Е. А. В. – началник сектор Ревизии в дирекция ДОК при ТД на НАП [населено място]. Определени са задължения за довносяне /главница и лихви/ общо в размер на 251 390,87 лв., в това число ДДС за внасяне в размер на 171 475,77 лева и лихви за забава в размер на 32 104,64 лева и корпоративен данък в размер на 41 617,35 лв. и лихви за забава в размер на 6 193,11 лв.

Задълженията по ЗДДС са установени за данъчни периоди от 01.03.2009г. до 31.07.2009г., от 01.01.2010г. до 31.01.2010г. и от 01.03.2010 г. до 31.03.2010г. като на основание чл. 68, ал.1, т.1 от ЗДДС, във връзка с чл.6 и чл. 9 от ЗДДС не е признато правото на приспадане на данъчен кредит в общ размер на 175 657,80 лв., въз основа на резултатите от извършени насрещни проверки на доставчиците на жалбоподателя. За периода от 01.02.2010г. до 28.02.2010г. са определени лихви за забава в резултат на промяна в декларираните от лицето процедури за приспадане на ДДС по реда на чл. 92, ал. 1 от ЗДДС в следствие отказания данъчен кредит.

По ЗКПО с акта е извършеното увеличение на финансовия резултат за 2009г. със сумата в общ размер на 397 920,15 лв., в резултат на което е определен корпоративен данък в размер на 56 811,26 лв. при деклариран от лицето 17 019,25 лв. и са начислени лихви в размер на 3 552,23 лв.

С решение № 1169/11.07.2011г. актът е потвърден по отношение на обжалваните задължения по ЗДДС изцяло и е изменен в частта на установените задължения за корпоративен данък като е прието за незаконосъобразно извършеното на основание чл. 28, ал. 2 от ЗКПО преобразуване на финансовия резултат за 2009г. чрез неговото увеличение със сумата от 293 494.04 лева, представляваща дебитно салдо по сметка 301 „Доставки” към 31.12.2009г.

Наред с това решаващият орган е приел за незаконосъобразно извършеното с ревизионния акт преобразуване на финансовия резултат за същия период, на основание чл. 59, ал. 1 и ал. 2, във връзка с чл. 26, ал. 1 от ЗКПО със сумата от 9 963,44 лв., представляваща начислените разходи за амортизации по сметка 603 за апартамента, находящ се в [населено място], [улица]. тъй като не са доказани предпоставките на чл. 59, ал. 1 от ЗКПО за преустановяване начисляването на данъчна амортизация – липсват фактически установявания, че активът не е използван повече от 12 месеца към 01.01.2009г.

При административното обжалване е прието за законосъобразно извършеното увеличение на финансовия резултат за 2009г. с начислените за този период амортизации в размер на 5 921.67 лева, при ревизията е установено, че касаят имот, придобит през м.06.2010г., както и увеличението на финансовия резултат със сумата от 88 540 лева отчетени разходи за реклама по фактурите, издадени от [фирма] и [фирма] и ревизионният в тази част е потвърден.

В резултат на това с решението на директора на дирекция ОУИ [населено място], установената при ревизията данъчна основа за облагане с корпоративен данък за 2009г. от 568 112,69 лева е променена на 264 654,21 лв., а актът е изменен в частта на установения като дължим данък от 56 881,26 лева на 26 465,42 лева, ведно със съответните лихви.

Ревизионният акт в частта, в която не е отменен в производството по чл. 152 и сл. от ДОПК е предмет на съдебен спор в настоящото производство.

В хода на съдебното производство по реда на чл. 74, ал.1, т.2 от ДОПК са събрани преписи от СД по ЗДДС и дневници да покупки и продажби за данъчен период

м.03.2009г.на Проект инженеринг ЕООД.

За установяване осъществяването на доставките, жалбоподателят представя писмени доказателства - протокол за доставка №[ЕГН]/23.03.2010г.; протокол №8 /166/ от 25.03.2010г.; протокол за доставка №[ЕГН]/01.02.2010г.; протокол №2/96/ от 03.02.2010г.; протокол за доставка №[ЕГН]/01.03.2010г.; протокол №6/100/ за получени пратки суровини и храни от животински произход; оборот по позиции и цени за периода 01.01.2009г.-31.12.2009г. относно [фирма]; оборот по позиции и цени за периода 01.01.2009г.-31.12.2009г. относно „П. - Б. Търговия”, ведно с приложения 5 бр. снимков материал към тях.

Представените на чужд език от жалбоподателя фактури не са приети като доказателства по делото.

За проверка на превода, съдът назначи служебно преводач от немски език, но въпреки многократно даваните указания жалбоподателят не внесе определения депозит за вещо лице и не представи в превод на български език посочените доказателства. Поради това определението за назначаване на преводач е отменено.

Събраните в съдебното производство доказателства, следва да бъдат обсъдени във връзка с доказателствата, събрани в хода на ревизията по отношение на всяка от преките доставки, при преценката за материална законосъобразност на ревизионния акт.

При така установените факти, съдът приема от правна страна следното:

Ревизионният акт е издаден от компетентен орган по приходите по смисъла на чл. 118, ал. 2 от ДОПК във връзка с чл. 7, ал.1, т.4 от ЗНАП, в кръга на определените му правомощия съгласно Заповед за определяне на компетентен орган № К 1011259/15.02.2011г., издадена от орган по възлагане на ревизии, притежаващ материална компетентност по чл. 112, ал. 2, т.1 от ДОПК и чл. 119, ал. 2 от ДОПК.

При издаването е спазена предписаната от закона форма и изискванията за съдържание по чл. 120 от ДОПК.

Не се констатираха съществени нарушения на правилата за провеждане на ревизията, които да обосноват незаконосъобразност на ревизионния акт на процесуално основание. От представените по делото доказателства е видно, че всички актове по образуване и провеждане на ревизията са връчени на ревизираното лице. Дружеството не е упражнило правото си на защита по чл. 117, ал. 5 от ДОПК

Основният спор по делото касае спазването на действащия по време материален закон при отказа на правото на данъчен кредит и при извършеното преобразуване на финансовия резултат по ЗКПО.

По отношение на ЗДДС

Материалноправните предпоставки за надлежното упражняване на правото данъчен кредит са уредени в чл. 68 и сл. от ЗДДС. Съгласно чл. 68, ал.1, т. 1 от ЗДДС данъчен кредит е сумата на данъка, която регистрирано лице има право да приспадне от данъчните си задължения по този закон за получени от него стоки или услуги по облагаема доставка. По силата на ал. 2 на чл. 68, правото на приспадане на данъчен кредит възниква, когато подлежащият на приспадане данък стане изискуем. Съгласно чл. 25, ал. 5, /понастоящем ал. 6, в сила от 01.01.2010г./, данъкът става изискуем на датата, на която настъпва данъчно събитие по смисъла на чл. 25, ал.2, ал.3 и ал. 4 от същия закон.

Една част от фактурите, по които е отказано право на данъчен кредит на жалбоподателя документират доставки на услуги – по посредничество и рекламни

услуги. В този случай данъчно събитие настъпва в хипотезата на чл. 25, ал.2 от ЗДДС във връзка с чл. 12 от ППЗДДС – към момента в който услугата е извършена.

Принципно вярно е застъпеното в жалбата становище, че правото на данъчен кредит според правото на ЕС, както и според националния закон е обусловено от размяната на престации и действията на страните по пряката доставка и не е обвързано от документирането на предходни доставки и произхода на стоките.

В разглежданите случаи, от събраните по делото доказателства не се установят обстоятелствата по фактическото осъществяване на фактурираните услуги и прехвърляне правото на собственост върху стоки по преките доставки.

В хода на ревизията е установено, че [фирма] е упражнило право на данъчен кредит „ в размер на 31 660,00 лева, от които за данъчен период м. 03.2009г. в размер на 13 100,00 лв. и за м. 07.2009г. в размер на 18 560,00 лева, по фактури издадени от [фирма]. Доставките са свързани с изпълнението на договор за посредничество от 01.03.2009г., по силата на който прекия доставчик приема да посредничи при сключването на договори с потенциални клиенти за периода м.03.2009г.

Прекия доставчик не е открит на адреса за кореспонденция и искането за представяне на писмени обяснения и доказателства във връзка с ревизията на Г. ЕООД е връчено по реда на чл. 32 от ДОПК. Според констатациите в ПИНП № 22-01-43-1008702-4/11.12.2010г. процесните фактури № 82/27.03.2009г. и № 71/24.03.2009г. не са включени в СД по ЗДДС и в дневника за продажби за данъчни периоди м.03.2009г. прекия доставчик. Фактури №379/22.07.2009г. и фактура № 398/30.07.2009г. са включени в СД по ЗДДС и дневника са продажби за м. 07.2009г.

От събраните по реда на чл. 74, ал.1, т.2 от ДОПК преписи от СД по ЗДДС и дневник за продажби на [фирма] се потвърждават констатациите на органите по приходите, че процесните фактури не са включени. В писмо на ТД на НАП [населено място], офис В. от 09.12.2011г. се посочва, че за периода от 01.03.2009г. до момента дружеството не е подавало уведомления по чл. 62, ал. 4 от КТ и декларации обр. 6 по Наредба Н-8/29.1.2.2005г.

В представените в съдебното производство обороти по позиции и цени за периода 01.01.2009г.-31.12.2009г. относно [фирма] и относно „П. - Б. Търговия” липсват данни за посредническо участие на [фирма].

При тези фактически данни следва да се приеме, че не са изпълнени условията на чл. 68, ал.1, т.1 във връзка с чл. 9 от ЗДДС за признаване право на данъчен кредит по тези доставки. От съвкупната преценка на събраните при ревизията и в съдебното производство доказателства, не установява фактическо извършване на посреднически услуги от Проект инженеринг 2009 ЕООД, респективно резултати от изпълнението на сключения от жалбоподателя договор от 01.03.2009г. Няма данни и доказателства изброените в таблиците продажби да са осъществени чрез посредничеството на Проект инженеринг 2009г ЕООД. Не са налице и доказателства за сключени договори между Г. ЕООД и К. Б. АД, чрез оферта направена от посредника, респективно договори с [фирма] и относно „П. - Б. Търговия”, сключени чрез съдействието на този доставчик. Липсват каквито и да било доказателства, че чрез съдействието на Проект инженеринг 2009 ЕООД е осъществена връзка между жалбоподателя и изброените търговски дружества.

По доставките от М. 2009" ЕООД, в хода на ревизията е извършена насрещна проверка, за която е съставен Протокол за извършена насрещна проверка с № 22-01-43-1008702-7/16.12.2010 г. на ТД на НАП С.. Видно от констатациите му

дружеството не е открито на адреса за кореспонденция. Искането за представяне на доказателства е връчено по реда на чл. 32 от ДОПК.

В хода на ревизията от жалбоподателя са представени преписи от фактури № 80/17.03.2009г. и № 87/23.03.2009г., договор от 01.02.2009г., съгласно който [фирма] възлага, а [фирма] се задължава да предоставя консултации и осъществява логистика при оформяне на документи, отговарящи на изискванията на европейския съюз за кандидатстване на жалбоподателя по програми на ЕС, приемо-предавателен протокол от 17.03.2009г., както и фактури № 284/17.07.2009г. № 300/30.07.2009г. и № 309/31.07.2009г., договор от 21.07.2009г. с предмет - предоставяне под наем на статични билбордове тип П., осветени и неосветени с размери 4х3, находящи се по АМ Т., АМ Х..

От органите по приходите и ответника е констатирано, че не се установява участието на [фирма] при извършване на услугите - писмени консултации и презентации. Във връзка с изпълнение на договора от 21.07.2009г. е посочено, че не са представени никакви документи - приемо-предавателни протоколи за изработката и дизайн на рекламни винили, документи за точното местонахождение на наетите билбордове и срока на наемането им.

Представените в съдебното производство снимки на билбордове не съдържат конкретна информация реализираните билбордове да са във връзка с фактурираните услуги.

С оглед на изложеното не се установяват при условията на пълно и главно доказване условията на чл. 68, ал.1, т.1 от ЗДДС във връзка с чл. 9 от същия закон за надлежното упражняване на правото на данъчен кредит.

По доставките от [фирма] е установено, че жалбоподателят е упражнил право на данъчен кредит размер на 22 701,55 лв. за данъчен период м. 04.2009г. От съставения при ревизията Протокол за извършена насрещна проверка с № 22-01-43-1008702-8/04.02.2011г. е видно, че дружеството – доставчик не е открито на адреса за кореспонденция. От служебно събраните данни е установено, че не е подавало уведомления за нает по трудов договор персонал. Предмет на доставките са строителни материали – пясък, баластра, цимент. При ревизията жалбоподателят е представил преписи от 6 броя фактури. Видно от съдържанието им фактурирани са конкретни количества от конкретно означен вид строителен материал. От представения по преписката договор № АП-01/01.04.2010г. е видно, че Р.И.РВ С. ЕООД се е задължило да достави конкретно посочени строителни материали съгласно Приложение № 1 - Спецификация (л. 451 от приложенията). За изпълнението на доставките по така сключения са представени приемо-предавателни протоколи за съответните стоки по вид.

От съвкупната преценка на така представените доказателства, във връзка с констатациите в ревизионния доклад, че към този ревизиран период дружеството притежава апартамент в [населено място], [улица], придобит през 2007г., двуетажна къща в [населено място], както и собствени превозни средства съгласно приложена по преписката

справка, следва да се приеме за доказано прехвърлянето на правото на собственост върху описаните в спецификацията строителни материали. От една страна стоките са конкретно описани по вид, количество и единична стойност във всяка от фактурите, които отговарят на договореното по спецификацията. От представените по делото приемо – предавателни протоколи се установява предаването на стоките между страните по доставката, поради което следва да се приеме, че индивидуализацията им по смисъла на чл. 24, ал.1 от ЗЗД е настъпила. Това е и моментът на настъпване на данъчно събитие по чл. 25, ал.2 от ЗДДС, който определя изискуемост на данъка и задължение за неговото начисляване в издадените данъчни документи. От приложените фискални бонове към всяка от фактурите се установява и плащане по доставките от страна на жалбоподателя.

Но в този случай от страна на жалбоподателя не се установява условието по чл. 69, ал.1 от ЗДДС – така придобитите строителни материали да се използват за извършването на облагаеми доставки свързани с независимата му икономическа дейност. В това отношение следва да бъдат споделени доводите, изложени от ответника в мотивите на решение № 1169/11.07.2011г.

По отношение доставките от [фирма] в хода на ревизията е съставен Протокол за извършена насрещна проверка с изх. № 22-01-43-1008702-2/17.12.2010г. също при условията на чл. 32 от ДОПК. Предмет на доставката по фактура № 69/30.04.2009г. е наем, От ревизираното лице са представени договор за наем от 01.04.2009г., приемо-предавателен протокол от 31.12.2009 г. за освобождаване на имота.

Съгласно представения договор, наемодателят [фирма] предоставя на наемателя [фирма] за временно ползване от 01.04.2009 г. до 31.12.2009г. складова площ със 130 кв.м., на адрес [населено място], [улица].

Ревизиращият орган по приходите мотивира отказа на правото на данъчен кредит с липсва на доказателства за използване на посочения имот за независимата икономическа дейност на ревизирания субект. В представената от лицето справка за ползвани офиси и обекти, свързани с дейността на дружеството, не е посочен цитираният обект, като дружеството няма и регистриран ЕКАФП на този адрес. Не са представени доказателства за правото на собственост на [фирма] върху цитирания имот.

В хода на съдебното производство по отношение на тази доставка не се сочат нови доказателства.

Ревизионният акт в тази част е издаден при правилно приложение на материалния закон.

Нормата на чл. 69, ал.1 от ЗДДС обуславя надлежното упражняване на

правото на данъчен кредит с изискването стоките и услугите да се използват за целите на извършваните от регистрираното лице облагаеми доставки. В разглеждания случай се касае до получена от жалбоподателя наемна услуга по смисъла на чл. 9 от ЗДДС, за която той не е ангажирал доказателства, от които да се обоснове извод, че в периодите, в които е съществувало наемното правоотношение и за които се отнася авансовото плащане по процесната фактура, наетата складова площ е използвана за извършване на облагаеми доставки. Не са ангажирани доказателства и за това, разходите за наем, да са част от общите разходи на жалбоподателя, свързани с основната му дейност и поради това да представляват елементи, формиращи цената на стоките и услугите, които [фирма] доставя в рамките на икономическата си дейност /в този смисъл т.45 и т. 47 от решение на Съда на ЕС от 16 февруари 2012г. по дело C-118/11/

По фактурите от „Мистик транс 09“ ЕООД е отказано правото на приспадане на данъчен кредит в размер на 53 349,69 лв., от които за данъчния период м. 05.2009г. в размер на 25 016,69 лв. и за м.06.2009 г. в размер на 28 333,00 лв. по фактурите. При ревизията е извършена насрещна проверка, документирана с Протокол за извършена насрещна проверка с № 22-01-43-1008702-1/14.12.2010 г. на ТД на НАП С.. Дружеството – доставчик не е открито на адреса за кореспонденция. Съобщенията са връчени по реда на чл. 32 от ДОПК.

От представените от жалбоподателя доказателства, ревизиращите са установили, че предмет на доставката по 4 бр. фактури са строителни материали; по други 4 бр. фактури, предмет на доставката са СМР по договор. За удостоверяване изпълнението на СМР услуги са представени три броя договори и приемо - предавателни протоколи към тях. С договори от 03.06.2009г. и от 06.06.2009г. Мистик - транс 09” ЕООД се задължава да изпълни със свои ресурси и материали СМР на обект-апартамент в [населено място], [улица]. Същият е придобит от [фирма] с Нотариален акт № 3/01.10.2007г. със застроена площ 139,09 кв.м. в завършен вид. Приложените към тези договори приемо – предавателни протоколи за СМР са без дата, поради което не се установява дали същите са относими към фактурираните СМР по договор с фактура 86/23.06.2009г. и фактура № 45/09.06.2009г.

Аналогични са и установените по делото факти по изпълнението на договор от 01.06.2009г. за обект – къща в [населено място]. Подписаният от страните протокол за установяване на СМР не съдържа дата, поради което не може да се приеме, че касае бланкетно описаните СМР по фактура № 33/04.06.2009г.

В съдебното производство, видно от молба от 25.11.2011 – жалбоподателят не сочи други доказателства по отношение осъществяването на доставките от [фирма].

От така представените доказателства не се установява извършването на облагаема доставка по смисъла на чл. 9 от ЗДДС – СМР услуги на посочените в сключените договори обекти и изискуемост на данъка по смисъла на чл. 68, ал.2 от ЗДДС във връзка с чл. 25, ал. 2 от ЗДДС и чл. 12 от ППЗДДС. Поради това правото на данъчен кредит в данъчен период м. 06.2009г. е отказано законосъобразно.

Правото на данъчен кредит в размер на 25 016,69 лева за данъчния период м. 05.2009г. по фактури с предмет строителни материали също е отказано съгласно чл. 68, ал.1, т.1 от ЗДДС във връзка с чл. 6 от ЗДДС. За разлика от доставките на строителни материали от [фирма], в този случай за осъществяването на доставките са представени само фактури. Действително стоките са индивидуализирани по вид, количество и единична стойност във всяка от фактурите, но предвид липсата на подпис от страна на жалбоподателя, не може да се приеме, че е налице индивидуализация по смисъла на чл. 24, ал.1 от ЗДДС и че е настъпило данъчно събитие по смисъла на чл. 25, ал.2 от ЗДДС. Липсва договор между страните, както и приемо – предавателен протокол за получаването им от страна на жалбоподателя.

С оглед на изложеното жалбата в тази част следва да се отхвърли като неоснователна.

По фактура № 1997/28.04.2009 от Ц. 2007" ЕООД, е отказано право на данъчен кредит в размер на 2 600,00 лв. за данъчен период м. 04.2009г. При ревизията е съставен Протокол за извършена насрещна проверка с № 22-01-43-1008702-3/16.12.2010 г. на ТД на НАП С., в който е констатирано, че доставчикът не е открит на адреса за кореспонденция. Предмет на доставката е гориво - 10 000литра евро дизел. По делото липсват доказателства за удостоверяване момента на прехвърляне на правото на собственост върху тази стока, поради което не се установява наличието на облагаема доставка съгласно чл. 6 във връзка с чл. 68, ал.1, т.1 от ЗДДС, което е условие за признаване правото на данъчен кредит в полза на получателя по фактурата.

При ревизията е отказано право на данъчен кредит размер на 5 400,00 лв. за данъчния период м. 04.2009г. по фактура № 203/21.04.2009 г. издадена от [фирма] с предмет на доставката - работно облекло. Съставен е Протокол за извършена насрещна проверка с № 22-01-43-1008702-5/13.12.2010г. ТД на НАП С., от който е видно, че съобщението и до този доставчик е връчено по реда на чл. 32 от ДОПК.

В съдебното производство с молба от 25.11.11г. жалбоподателят представя снимки на работно облекло с надпис Г.. Това не е достатъчно да установи материалноправните правните предпоставки по ЗЗД за ползване на данъчен кредит. Не се установява по реда предвиден в ДОПК, че дрехите от снимките са работно облекло доставено от Б.Г. К. ЕООД. Липсват доказателства за възлагане и

изработка на конкретно определено облекло и прехвърляне на правото на собственост върху такова, които да обосноват наличието на облагаема доставка, по която за жалбоподателя да са налице условията по чл. 68 и чл. 69 от ЗДДС.

По фактурите, издадени от [фирма] е отказано право на данъчен кредит в размер на 31 428,56 лв., от които за данъчния период м. 05.2009г. в размер на 10 980,77 лв., за данъчен период м.06.2009г. в размер на 1 666,60 лв.; за м. 01.2010г. в размер на 3 475,72 лв. и за м. 03.2010г. в размер на 15 305,47 лв. При ревизията е съставен Протокол за извършена насрещна проверка с № 22-01-43-1008702-6/14.03.2011 г. на ТД на НАП С., осъществена по реда на чл. 32 от ДОПК.

От жалбоподателя са представени издадените фактури, договор от 01.05.2009г. и от 30.06.2009 г. и приемо-предавателни протоколи.

Във връзка с доставките на строителни материали по фактури № 4/21.05.2009г.; № 9/25.05.2009г. и № 14/27.05.2009г. задълженото лице не е представило писмени доказателства за използването им за целите на извършваните от него облагаеми доставки, поради което не е изпълнено условието на чл. 69, ал.1 от ЗДДС.

Относно доставките по фактури № 835/25.01.2010г., № 902/02.03.2010 г. и № 920/22.03.2010 г. с предмет на доставката вносни млека, краве масло, сирена, в хода на ревизията не са представени документи, придружаващи доставките стокони разписки, товарителници и др.

В съдебното производство жалбоподателят представя - товарителници, протоколи за предаване на стоките от М. на В. К., протоколи от лекари на СВСК за извършена физическа и документална проверка на получените в склада на Г. ЕООД стоки.

От съвкупната преценка на така представените доказателства и предвид конкретното описание на стоките във всяка от фактурите, настоящият съдебен състав намира, че са доказани предпоставките по чл. 6 във връзка с чл. 68 от ЗДДС за надлежното упражняване на правото на данъчен кредит. Въз основа на представените протоколи следва да се приеме, че стоките са индивидуализирани към момента на издаване на издаване на фактурите, което определя и изискуемост на данъка по смисъла на чл. 25, ал. 2 и чл. 68, ал.2 от ЗДДС. Безспорно предметът на доставките е предназначен за целите на осъществяваната от Г. ЕООД търговска дейност по търговия с млечни продукти – мляко, кашкавал и сирена съгласно констатациите в ревизионния доклад.

С оглед на изложеното правото на данъчен кредит в размер на 3 475,72 лв. за м. 01.2010г. и в размер на 15 305,47 лева за м.03.2010г. по фактури, издадени от [фирма] следва да бъде признато.

Ревизионният акт в частта на определения корпоративен данък, изменен с решението на директора на дирекция ОУИ [населено място],

съответства на материалния закон.

Извършеното преобразуване на финансовия резултат със сумата от 88 540,00 лв., представляваща отчетени по сметка 602 разходи за външни услуги по фактури, издадени от [фирма] и [фирма], настоящият съдебен състав намира, че съответства на чл. 16, ал.2, т. 4 от ЗКПО. Съгласно цитираната норма за отклонение от данъчно облагане се смята заплащането на възнаграждения или обезщетения за услуги, без те да са реално осъществени. По делото не се установява услугите, за които жалбоподателят е отчетел разходи да са осъществени от страна на посочените дружеството, поради което законосъобразно е извършено увеличение на финансовия резултат за 2009г.

Изводите на органите по приходите, че недвижимият имот, находящ се в [населено място], [улица] придобит от жалбоподателя с нотариален акт № 92 от 03.06.2010 г. Поради това следва да бъдат споделени мотивите на директора на дирекция ОУИ [населено място], че този актив неправилно е заведен в данъчния амортизационен план /ДАП/ на дружеството през **2009г.** и неправилно му е била начислена данъчна амортизация през същия отчетен период в размер на 5 921,67 лв., видно от приложения към преписката ДАП. С оглед изложеното органът по приходите законосъобразно е отказал да признае при формиране на данъчния финансов резултат за 2009г. сумата на начислената данъчна амортизация на цитирания актив.

Предвид всичко изложено се налага краен извод за материална незаконосъобразност на ревизионния акт в частта на отказаното право на данъчен кредит в размер на 3 475,72 лв. за м. 01.2010г. и в размер на 15 305,47 лева за м.03.2010г. по фактури, издадени от [фирма], поради което следва да бъде отменен в тази част.

В останалата част ревизионният акт е законосъобразен като издаден от компетентен орган по приходите, в предписаната от закона, при спазване на процесуалния и материален закон, поради което жалбата следва да се отхвърли като неоснователна.

При този изход на спора и предвид направеното само от ответника искане за присъждане на разноски, такива му се дължат съобразно отхвърлената частта от жалбата. Жалбоподателят следва да бъде осъден да заплати юрисконсултско възнаграждение в размер на 4 033.20 лева.

Водим от горното и на основание чл. 160, ал.1 от ДОПК, Административен съд, С. град, I отделение, 11 състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на „Г.“ ЕООД ревизионен акт № 1011259/14.04.2011г., издаден от М. Г. П. на длъжност главен инспектор по приходите при ТД на НАП - [населено място], потвърден с решение 1169/11.07.2011г. на директора на Дирекция „ОУИ“ С. в частта на

отказаното право на данъчен кредит в размер на 3 475,72 лв. за м. 01.2010г. и в размер на 15 305,47 лева за м.03.2010г. по фактури, издадени от [фирма] и съответните лихви върху тези суми.

ОТХВЪРЛЯ жалбата на „Г.“ ЕООД против ревизионен акт № 1011259/14.04.2011г., издаден от М. Г. П. на длъжност главен инспектор по приходите при ТД на НАП - [населено място], потвърден с решение 1169/11.07.2011г. на директора на Дирекция „ОУИ“ С. в останалата част.

ОСЪЖДА Г.“ ЕООД да заплати на Дирекция „Обжалване и управление на изпълнението“, с адрес: [населено място], [улица], сумата от 4 033.20 лева /четири хиляди, тридесет и три лева и двадесет стотинки/ разноси по делото.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховен административен съд, в 14-дневен срок от съобщението до страните.

Съдия: